

1/2018

XBF1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

J. Skillingstead & B. Courtier

Zabijáci

Leah Cypessová

Na lodi

Rich Larson

Anastázie, loď duchů

ČESKÉ POVÍDKY

Martin Gilar

Bod tání

Milan Pohl

Volání neznáma

Pavel Houser

Podzemí

Ivan Mls

První na Titanii

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Budoucnost science fiction
a průzkumu vesmíru

Roman Bílek

Žánrový hřbet hanryu

Indrapramit Das
Beze světa

S.R.O.

GDPR

Levně, rychle a kvalitně Vám poradíme s jeho zavedením

Co to je ?

GDPR (General Data Protection Regulation) je Obecné nařízení o ochraně osobních údajů, které poskytuje rámec pro dodržování souladu se zásadami ochrany osobních údajů v Evropě

Platnost GDPR:

Od 25. 5. 2018, v celé Evropské unii

Dnem platnosti nahrazuje zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a evropskou směrnici 95/46/ES

Co hrozí za porušení ?

Za porušení, nezavedení či nepřipravenost všem organizacím hrozí pokuta v maximální výši 20.000.000 EUR nebo 4 % z celkového ročního obrátu společnosti (vyšší z obou možností)

Zpracovatelům osobních údajů dále hrozí žaloby od subjektů údajů s nárokem na náhradu škody, organizace jsou vystaveny ztrátě důvěry a reputace.

Stále radíme se zavedením a zajištěním/udržením certifikace nejen následujících norem :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

Při poradenství a certifikaci spolupracujeme s QES Cert s.r.o.

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001, ISO 14001, ISO 27001+GDPR) a zajištění hospodářských a podnikatelských rizik.

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 %
na služby QSJ s.r.o. po celý rok 2018**

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Jack Skillingstead & Burt Courtier: Zabijáci	3
Leah Cypessová: Na lodi	6
Rich Larson: Anastázie, loď duchů	14
Indrapramit Das: Beze světa	22

Domácí SF

Martin Gilar: Bod tání	27
Milan Pohl: Volání neznáma	43
Pavel Houser: Podzemí	55
Ivan Mls: První na Titanii	57

Publicistika

Jason Sanford: Budoucnost science fiction a průzkumu...	59
Roman Bílek: Žánrový hřbet hanryu	61

Fantastická věda

Rejsi si na zimu zmenšují mozek; Chlapci zachránili život výměna kůže; Kosmické záření prozradilo existenci tajné komory v pyramidě; Protrahovaná exploze	60
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Zabití posvátného jelena; Všechno nejhorší; Liga spravedlnosti; Hráči se smrtí; Westworld - 1.série; Magické stříbro; <i>Klapka!</i>	65
---	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> Martin Bečan: Kaziměstí; Jennifer McMahonová: Zimní lidé; Zuzana Strachotová: Devět dní; S. J. Kincaid: Diabolik; Michal Král: Dotek budoucnosti; Františka Vrbenská, Lucie Lukačovičová: Hořící kůň; Terry Shaft: Krycí jméno E219; Zakázané slovo; David Rath: Řád; Colin Falconer: Walhalla Atlantida; James R. Hannibal: Třináctý odstavec – Ztráty a nálezy; Bojový anděl Alita 1 – Zrezivělý anděl; Barbarella; <i>Nové knihy</i>	71
---	----

Šéfredaktor

Vlado Riša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 1. 2018

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Martin Zhouf

Genderové a jiná šílení

Dočetl jsem se, že anglický učitel pochválil skupinku žákyň za výbornou práci v hodině matematiky. Jedna z dívek, která se považuje za osobu mužského pohlaví, si na něj stěžovala (a to i když se jí již v té hodině omluvil!!!!) a vypadá to, že dotyčný učitel bude vyhozen z práce.

Když se ohlédnu za svou pedagogickou praxí (učil jsem na různých stupních dobrých dvacet let, jezdil na hory a tábory s dětmi...), vstávají mi vlasy hrůzou, jak nemožné až protizákonně jsem se k nim choval. Nejenže jsem na horách dohlížel na malé děti obou pohlaví, aby se řádně umyly, s některými malými holčičkami, které plakaly steskem po rodičích, jsem seděl na posteli (bez dohledu jakékoli prověřené osoby, nebo ještě lépe osob) a držel je v náručí, dokud se neuklidnily a neusnuly (nyní čekám, kdy se na mě za to po tolika letech od nich snesou žaloby ze sexuálního obtěžování), těm větším jsem zatřhl pití alkoholu. Jednou jsem na gymnáziu zesměšnil svého žáka, třídního šaška a provokatéra, po písemce z ruského jazyka, v níž měl asi šedesát chyb a dostal tudíž kuli. Tehdy vystoupil s požadavkem, že by měl dostat za jedna, protože to napsal v západoruském dialektu. S kameným obličejem jsem s ním souhlasil, avšak pak jsem poznamenal, že tento dialekt (samozřejmě vymyšlený) se budeme učit až za rok, takže kule platí, neb to měl napsat ve spisovné ruštině. Ohlas třídy byl velkolepý, ovšem potlačil jsem jeho kreativitu.

Jenže, jak tak sleduji dění, dnes už bych si nic takového dovolit nemohl, určitě by po mně vystartovala nějaká skupina chránící práva nešťastných dětí, znalečů západoruského dialektu, všech jinakostí lidských, na které si zasedl fujfuj člověk nechápající jejich práva a potřeby.

Přestali jsme používat selský rozum a chránit práva většiny. Samozřejmě, že není možné tolerovat jakoukoli trestnou činnost, ale co se dnes považuje za trestný čin? Šílení kolem toho, že před čtyřiceti lety někdo někomu sáhl na koleno, mi samo o sobě připadá šílené. Dotek ruky mi jako trestný čin nepřipadá a navíc je to směšné. A jako takové bychom to všichni měli brát. Kromě toho, kdo si pamatuje, co se stalo před tolika lety? Já tedy opravdu ne.

Sci-fi taková šílení zatím příliš nevyhledává. S úsměvem se mluví o tom, že abyste měli šanci na Huga nebo Nebulu, musí být váš hrdina černoch, muslim a minimálně gay. Začal jsem přemýšlet, jak například v nějaké fantasy využít společné záchody či Conana laškovajícího s čtyřprocentním přítelem těsně před jeho popravou... (ovšem to by mě asi jeho fanoušci nebo nakladatelé ukamenovali).

Nevlamujme se do otevřených dveří a zasahujme v oprávněných případech. Nedělejme z komára velblouda, i když tato činnost může být zatraceně výnosná.

Vlado Ríša

Výsledky 28. a posledního ročníku soutěže

O nejlepší fantasy, rok 2017

Nominováni byli:

Danáková Anna za povídku Krčma za Sitnom
Fiedlerová Veronika za povídku Cave lupum
Gotfríd Filip za povídku Tisíc očí paláce v Sithakoru
Merglová Michaela za povídku Staří přátelé
Tomšů Radka za povídku Vojtek.

Všichni nominovaní byli pasováni na Rytíře/Lady Řádu fantasy. Vítězkou a Nositelkou meče se stala **Michaela Merglová**.

Celkem se soutěže zúčastnilo 31 autorů a autorek se 33 povídkami a novelami. Celkem to bylo 785 stran textu.

Za Klub Julese Vernea

Egon Čierny

PAF 2017

Stejně jako každoročně byl i letošní Fénixcon v Brně završen předáváním cen účastníkům literárních soutěží žánru sci-fi, fantasy a hororu za rok 2017.

Po konečném vyhodnocení přistupujeme k vyhlášení výsledků osmého ročníku Přeboru autorů fantastiky (PAF), ve kterém vydvihujeme autory, kteří v literárních soutěžích získali nejvíce ocenění.

V soutěžích zařazených do PAF se letos objevilo 890 povídek.

Do žebříčku PAF se probojovalo 97 autorů s celkem 121 bodovými povídkami (jeden autor se čtyřmi povídkami, pět autorů se třemi povídkami a jedenáct autorů se dvěma povídkami).

První místo v přeboru PAF obsadil suverénně autor publikující pod pseudonymem Theo Addair, s účastí čtyř prací ve třech soutěžích (první místo v soutěži

O dračí rád, druhé místo v CKČ kategorie krátká povídka, a osmé a desáté místo v soutěži Vidoucí). Druhé příčky přeboru PAF se zmocnila Michaela Merglová (stejně jako vloni) a třetí místo zaujala Radmila Tomšů.

1. Theo Addair	20
2. Merglová Michaela	17
3. Tomšů Radmila	16
4. Klepal Petr	16
5. Fiedlerová Veronika	14,5
6. Sněgoňová Kristýna	13
7. Sedláček Miroslav	12
8. Rečková Jana	10,79
9. Urban David	10,5
10. Gilar Martin	10

Podrobné výsledky přeboru budou v nejbližší době zveřejněny na <http://paf.fandom.cz/>

TOLKIENCON

19. 1. 2018 – 21. 1. 2018

Co originálního lze napsat k šestnáctému ročníku oblíbeného setkání fanoušků díla J. R. R. Tolkiena? TolkienCon 2018 se uskuteční ve dnech 19. až 21. ledna 2018 již tradičně v prostorách ZŠ Grafická na Smíchově. Koncept zůstává v nezměněné podobě a čekají vás tedy tematické přednášky, semináře, hudební a další vystoupení a prostě víkend ve společnosti všech těch, pro které je Středozem přece jen něčím trochu víc než jen jedním z mnoha fiktivních literárních a filmových světů. Těšíme se na staré známé a jako vždy uvítáme i nové příchozí!

FB stránka: <https://www.facebook.com/tolkiencon/>

ZŠ Grafická; Grafická 13; Praha,

PragoFFest

1. 2. 2018 – 6. 2. 2018

Velký festival popkultury s pestrými zábavou pro hráče, fanoušky, geeky...

Hry na konzolích a počítačích, deskové a karetní, hry miniatur, RPG...

Sci-fi, věda a technologie; horor, fantasy, mýty a historie; anime, comics...

Hraní a turnaje; seriály a filmy; přednášky, besedy, workshopy, soutěže...

Modrá škola Kupeckého 576, Praha, info@ffestivaly.cz

Zabijáci

(ASSASSINS)

Tohle bude zvlášť drsná vražda, i podle jejích měřítek.

Seděla v horkém stínu kavárenské terasy na promenádě Calle de las Huertas, jen kousek od Prada. Potřebovala k práci veřejná místa, potrebovala být mezi lidmi, sledovat, jak je to zasáhne. U okolních stolků bylo narváno, mačkali se tu studenti, turisté, ilegální přistěhovalci i nezaměstnaní – samí cizí lidé. Ale s tím už se smířila. Nedokáže se s nimi spojit jinak, než že jim ublíží, provede jim totéž, co se stalo jí. Co by tomu asi ty miliony Zážitkářů řekly, kdyby se zjistilo, jaký se za Smrtící Simone ve skutečnosti skrývá zbabělec?

Kolem stolků kroužili číšníci v černých košilích. Kousek od ní se zasmála žena v bílých letních šatech na ramínka. Mohlo jí být tak třicet, na hlavě měla šátek a na očích Zážitkářské brýle, nastavené na polarizaci slunečního jasu. U stolu s ní seděl vousatý mladý muž. Laškovně ji políbil na šíji a žena se znovu zasmála. Z té přibližně stovky lidí v Sonjině zorném poli měly Zážitkářské brýle na očích dobré dvě třetiny a hodně z nich bylo plně ponořených – skla brýlí jim zmatněla ve stříbrná zrcadla, v jakési clony oddělující *Labyrintiádu* a vnější svět. Starší dvojice, oblečená ve stejných havajských košilích, opustila ochranu kavárenského slunečníku a ruku v ruce se vydala přes sluncem rozpálené náměstí. Slétli se holubi, a než přistáli, jejich černé stíny klouzaly po kamenném dláždění. Mezi proudícími davy se proplétaly skútry a lomozily svými dvoutaktními motory jako zahradní sekačky.

„Hasta luego,“ rozloučil se vousatý mladík se ženou v bílých šatech, vstal a poslal jí vzdušný polibek. Zasmála se a mávla na něho, jako by odháněla mouchu, zatímco on pozadu ustupoval od stolu, dokud nenarazil do Sonji. Sonja ucukla. „Perdón,“ otočil se k ní mladík s omluvnou úklonou. Zamračila se na něho. Neměla ráda, když se jí někdo dotýkal. Mladík pokrčil rameny a šel si po svých. Jeho dívka si přiložila ruku k pravému spánku a skla jejích Zážitkářských brýlí stříbrně zmatněla. Sonja odvrátila zrak.

Bylo na čase pustit se do práce.

Na stolek vedle ubrousku položila Kostku, naklonila se nad ni a zašeptala odemykací formuli. Ve vzduchu nad stolkem začaly defilovat zářivé symboly. Sonjiny dlouhé prsty se jemně, téměř neznatelně pohybovaly, jak se probírala obsahem, kombinovala a přeskupovala složité vzory. Armádní hrdelní snímač na jejím hrtanu nasnímal laryngální dispoziční i svrchní tóny jejího hlasu a upravený software pak strukturu jejího hlasového projevu přestavěl, aby vytvořil jedinečný hlas její postavy – hlas, který se už se stačil vetřít do milionu nočních můr. Hlas Simone.

Byla připravená.

Teprve nyní sáhla po svém stydnoucím macchiatu. Upila, roztržitě si ze rtů slízla hořkou pěnu a vrátila šálek na místo. Ještě váhala. I virtuální vražda je pořád vražda – násilné přerování citových pout. Sonja o tom ví své. Vypěstovala si k Emi Nakano silnou náklonnost, než se Dramaturgové s poukazem na její neúnosně nízkou popularitu rozhodli její postavu ukončit. Když potom Emi opravdu zabili, něco v Sonje umřelo

s ní. Nyní v sobě něco cítila jen skrze bolest, kterou způsobovala. Možná je to tak, že svoji posedlost Emi Nakano přesunula na svého meta-zabijáka – no a co? Říkejte si tomu třeba nepovedená transfigurace pomsty.

Klidně.

Nahrála svoje data, naprogramovaná v C-sym, do renderovacího zařízení, které z nich vytvořilo hotovou scénu. Ještě naposled zaváhala – a pak nový segment nepozorovaně vsunula do rozsáhlého meta-příběhu *Labyrintiády*. Jako kdyby protáhla dýku mezi pomyslnými žebry a probodla srdce umělého světa. V příští chvíli „zemře“ Ellis Ng. Jak to, že kromě Sonji nikdo nevidí, že Ellis je jenom emocionální past na chudáky, kteří si potřebují něco nalhávat?

Třesoucí se rukou se znovu natáhla po kávě, vyprázdnila šálek a položila ho nazpátek. Nejradši by si teď na uklidněnou zakouřila, ale cigarety už byly zakázané i v Evropě.

* * *

Mileva Kosič seděla na lavičce naproti veřejné informační kanceláři; oči jí za skly Zážitkářských brýlí horečně tékaly. Měla přestávku na oběd, právě tak dost času na schůzku se svým virtuálním přítelem. Bělehrad zmizel – Mileva klouzala na slunečním člunu po průzračně modrém jezeře. Ellis se k ní blížil na svém člunu, jehož solární síť se kolem něho vzdouvala jako nejjemnější mušelín. Ellis samozřejmě existoval v nespočtu kopií a za svého přítele ho považovaly miliony Zážitkářů, ale to nemohlo nikterak zkalit Milevinu radost, že ho vidí připlouvat. Každý si mohl dopřát svého osobního Ellise. Ellis vstal a zamával dvěma nataženými prsty (což byl jeho osobitý pozdrav), až rozhoupal člun. Z prázdného nebe se střemhlav snesla černá silueta v okřídleném létacím obleku. Mileva zatajila dech. Simone! Zabiják vystřelil projektil a sluneční člun Ellise Ng vybuchl v gejzíru masa a sklolaminátu. Otřesená Mileva zašátala po brýlích, strhla si je a pak dál seděla na lavičce, příliš ochromená, než aby mohla vstát.

* * *

Sonja zabíjela jen všeobecně oblíbené postavy. Zatím jich zlikvidovala pět. Dramaturgům se nedařilo vracet oběti jejich útoků zpátky do života. Sonjiny metody zabíjení byly takové, že se už postavám nedaly odpát a pronásledovaly je i po virtuální smrti dál. Když je oživil, ve srovnání s dřívějším z nich byly jenom bezduché zombie. Jejich oblíba, definovaná průběžným zájmem Zážitkářů, prudce klesala, takže je Dramaturgové museli pokaždé rychle odstranit. „Být naživu“ byl v *Labyrintiádě* samozřejmě protimluv, nápodoba života, poháněná rádoby božskými impulzy rudimentární UI. Postavy jako Ng byly považovány za dokonalé společníky prostě proto, že dovedly analyzovat lidské povahy i komunikační návyky a konverzovat tak, aby uspokojily konkrétní očekávání. Přesto však umírání mladých e-Celebrit rozpoutalo v reálném světě

ZAHRAŇIČNÍ SF

vlny zoufalství. Vybíjení virtuálních miláčků – a tím i vysoušení toku příjmů, který představovali pro Vydavatele – bylo nebezpečné. Nejen virtuálně, ale i reálně.

Hačiro Džin se uzavřel do vejcovité spací kapsle na letišti v Helsinkách, dotkl se postranice brýlí a přešel do plného ponoření. Příštích pár minut si vychutná ve společnosti Ellise Ng. Výhodou virtuálního přítele je, že ho má člověk kdykoli po ruce. Hačiro bude na přestupu čekat čtyři hodiny, což bohatě postačí, aby se dospal a ještě si popovídal s přítelem, který má pro starosti třiačtyřicetiletého byznysmena zřejmě naprosté porozumění. Ellis už na něho čekal na červeném můstku v zahradě Sankei-en. Usmál se, zvedl ruku – a sesul se k zemi. Z týlu mu trčela rukojeť. Na jeho místě na okamžik zůstala stát Smrtící Simone. „Gomen nasai, Hačiro-kun,“ pronesla se strnulým úsměvem, zablikala a rozplynula se. Hačiro, orosený potem, si ve spací kapsli serval brýle z očí.

Sonja čekala na reakce. Už to přijde každým okamžikem. Pak si před ní ale stoupl číšník a zaclonil jí výhled. Předklonil se, aby sebral prázdný šálek. Oči mu tyrkysově svítily. Přesně jako oči Sonjiny zabijácké postavy Simone. Hodně lidí se vyžívalo v tom, že si nechávali upravovat těla po vzoru svých oblíbenců z *Labyrintiády*. Tenhle číšník měl navíc i Simoninu zvláštní jizvu ve tvaru obráceného lomítka v koutku úst.

„Budete si ještě něco přát?“ zeptal se jí.

„Ne.“

Ale číšník byl dotěrný, otálel s odchodem a provrtával ji pohledem falešných Simoniných očí. Sonja nervózně poposedla. Neviděla ho už někde? Na chodníku kousek od svého bydliště? A je to vůbec číšník? Jeho košile se od těch, které na sobě měl ostatní personál, trochu lišila.

S vypětím vůle mu Sonja opětovně upřený pohled. „Co chcete?“

Číšník se pousmál. „Klidně zůstaňte, jak dlouho budete chtít,“ vybídl ji a vzdálil se; její prázdný šálek cestou odložil na jiný stůl.

Juanita Torres svěřila své fyzické tělo pohodlí sklopeného sedadla ve svém samořiditelném voze Elon IV, který se s ní prodíral chicagskou dopravní špičkou k advokátním kancelářím Ferguson&Torres. Juanita za svými Zážitkářskými brýlemi několikrát zamrkala a ocitla se ve virtuálním světě, ve stanu vztyčeném na poušti vysoko v horách Nového Mexika, kde tiše spočívala vedle Ellise. Občas potřebovala jen být se svým přítelem o samotě, beze slov. Byl to druh meditace, únik od stresu. Jakmile vůz dorazí ke kanceláři, zvukový signál ji přivolá nazpátek. Otvorem po odhrnutém stanovém dílci pozorovala růžové a žluté pruhy východu slunce ozařující rozeklané obrysy pohoří Sangre de Cristo. Vtom jí podívanou zakryla čísi postava. V přílehlavé kombinéze černé jako panter vpadla do stanu Smrtící Simone, zkušeně Ngovi ovinula kolem krku škrtící strunu a pevně ji utáhla. Juanitu skropila sprška krve

a postříkala i stanovou látku, zabubnovala na ni jako déšť. Juanita si srazila Zážitkářské brýle z tváře, až spadly na zem, a s výkřikem se posadila. Z podlahy vozu kousek od jejích nohou k ní zalétl Simonin tlumený smích.

Kavárnu i celé náměstí zachvátilo hromadné zděšení. Chodci na různých místech začínali naráz vrávorat a zastavovat se. Sonja sebou škubla, když ucítila jejich bolest – to, co ji spojovalo s druhými. Co by si počala bez těchto okamžiků společného utrpení? Neměla dost odvahy, aby to zjistila. Nikdy neměla dost odvahy. Bolest, kterou způsobovala, pro ni byla jedinou cestou, jak se sblížit s druhými.

Žena v šátku a v bílých šatech kousek od ní začala naříkat, až se jí roztřásla ramena, a pak prudce mrštila brýlemi o stůl. Spousta lidí si své brýle naopak překotně nasazovala. Sonjin segment v *Labyrintiádě* řádl jako mor. Úplně to cítila. Jako prudký pokles tlaku těsně před bouřkou.

Jen jeden člověk na nic z toho nereagoval.

Ramenatý pořízek v tmavomodré mikině bez límce, který seděl u stolu na protějším konci kavárny. Zážitkářské brýle měl posunuté na temeno holé hlavy a nespouštěl pohled ze Sonji. Prošly před ním dvě ubrečené, nemotorně se objímající vysokoškolačky, a když se Sonje opět odkryl výhled, jeho místo bylo prázdné.

Spěšně zastrčila Kostku do kapsy, položila na stůl pět euro, s rachotem odsunula židli, vstala a rychle odešla.

Zapadla do úzké dlážděné uličky. Měla v plánu vrátit se oklikou nazpátek a prokličkovat do čtvrti Argüelles. Tam si držela bezpečný úkryt, od kterého nevedly žádné stopy k její občanské identitě Sonji Andrijeski – což samo o sobě bylo jméno bez dlouhé historie. V Argüelles už se pak snadno ztratí mezi hlučnými studenty, v divokém ruchu nočního života.

V uličce ji po obou stranách sevřely vysoké žluté zdi. Z truhlíků pod zavřenými okenicemi se plazily suché šlahouny popínavé révy. Sonja zrychlila krok, ale pak se udýchaně zarazila – zpoza rohu vyšel holohlavý pořízek a zatarasil jí cestu. Ucouvla a ohlédla se přes rameno. Kdyby se pokusila utíkat, snadno by ji dostihl. Oba to věděli. Chlapík se ušklíbl.

„Na hrdlořeza vypadáš dost tuctově.“

Sonja ucouvla o další krok, chlapík postoupil blíž. Předvedli malý taneček.

„Začnu křičet,“ pohrozila.

„Nezačneš.“

Z věcičky v jeho ruce se vyřinul růžový oblak. Sonja se slyšela, jak kašle, ale zvuky, které vydávala, byly v podivném časovém nesouladu s jejím zhroucením. Kamenná dlažba se zvedla a praštila ji do ramene. Plešoun si nad ní stoupl, nacpal si tu věc do kapsy a začal se k ní shýbat. Uličkou se rozlehlo hrčení motoru. Připadalo jí, že ho ve svém růžovém oparu uslyšela až poté, co se plešoun po zvuku otočil.

Plešatec upadl, jeho tělo se vedle Sonji skácelo s odporným a lehce zpožděným zaduněním. Sonja zamrkala ztěžklými víčky. Zpod ležícího muže se začala šířit kaluž rudé tekutiny, která si pomalu razila cestu spárami v dláždění. Sonje se po-

ZAHRAŇIČNÍ SF

dařilo odtáhnout se dřív, než dotekla až k ní. Vzhledla. Z modré vespy sesedl chlapík s pistolí a šel k ní. Poznala v něm číšníka z kavárny, toho s jízvou a tyrkysovými očima Smrtící Simone. Zastrčil si zbraň za opasek, přetáhl přes ni košili a přidřepel si k ní.

„Tenhle by tě odvezl zpátky do Států,“ prohlásil. Zvuk jeho slov se téměř, ale ne úplně shodoval s pohybem jeho rtů. „Ale já lidi zpátky nevozím.“ Pokrčil rameny. „To je ten problém se smluvními dodavateli, že někteří nabízejí dokonalejší kompletní servis než jiní.“

Sonja přimhouřila oči. Snažila se v tom, co říkal, najít něco jiného než jasnou výhrůžku. S námahou se zvedla ze země. Číšník ji sledoval, jako by se díval na představitele odlišného druhu. Ve falešných očích virtuálního zabijáka mu probleskla chladnokrevnost skutečného vraha. Panebože, on je to *fanoušek*. Sonja se snažila nepanikařit. Když promluvila, skoro se jí ani nezachvěl hlas. „Prosím vás, neubližujte mi.“

Číšník si přitiskl ruku na hrudník, jako by nemohl uvěřit tomu, co slyší. „To bych nikdy neudělal. Na to tě moc obdivuju. Nebo spíš Simone. Obdiv mezi kolegy v branži sahá za hranice světů.“ Bleskově hmatl rukou a cosi zvedl. Její Kostku. Sonja se po ní bezděčně napřáhla, ale v tu ránu měl číšník v ruce zbraň a mířil na ni.

„Něco ti navrhuju,“ oznámil jí. „Dáš mi svůj klíč a slíbíš, že už se nikdy nenahraješ do *Labyrintiády*, a můžeš jít.“

„Cože?“

„Už tě sleduju pár dní. Mohl jsem tě kdykoli zastavit. Ale z úcty k tomu, cos vytvořila, ti dám šanci se zachránit.“ Podržel Kostku v prstech. Obsahovala Simonin jedinečný kód, všechny její nedešifrovatelné metody zabíjení. „Rozhodni se hned.“

Sonja se pokusila vymnout si z očí mlhu. „Že ty se chceš stát Simone místo mě?“

„Ten klíč. Dohodneme se, nebo ne?“

„A když odmítnu?“

„Tak ti ublížím.“

Sonja mu otupěle nadiktovala odemkací formuli.

Číšník si Kostku podržel na dlani a hlasovým povelom do ní zadal klíč. Kostka se modře rozsvítila a v pirátském programu se rozbalila strohá sada ovládacích nástrojů. Muž si displej dychtivě prohlížel – Smrtící Simone *in utero* – a pak Kostku vypnul, strčil si ji do kapsy a bez jediného dalšího slova odešel.

Už nikdy se nenahrát do *Labyrintiády*? To nejde. Jenže co si teď počne, bez Simone, bez možnosti sdílet společné utrpení? Jaký smysl bude mít její existence?

Zabiják nasedl na vespu, vypálil z uličky a nechal tam Sonju stát vedle ležící mrtvolky. Ve vzduchu zůstal viset kouř z výfuku. Sonja, osamělá a nejistá, se schoulila do sebe a klopytala uličkou nazpátek. Hlava jí třeštila bolestí. Zakrátko byla opět v anonymním bezpečí zalidněného náměstí, obklopená davy lidí, kterým už nemohla ublížit. Omámeně se zastavila a zakryla si oči. Projela jí vlna růžové slabosti, začínala padat, sotva se držela na nohou. Kdosi ji zachytil v podpaží a podpíral ji, aby neupadla. Sonja ztuhla.

„Jste v pořádku?“ zeptala se jí žena, ta z kavárny, ta v bílém, kterou Sonjin vražedný útok tak rozrušil, že praštila brýlemi o stolek. Zastavovali se u nich i další lidé, dělali si o ni starosti. *Je jí špatně? Udělejte víc místa.* Nějaký mladík vytáhl telefon. *Nemám zavolat záchranku?*

Sonja zavrtěla hlavou. „Ne, nikoho nevolejte.“

Žena, která ji stále ještě držela v podpaží, ji zkoumavě pohlédla do tváře. „Jste si jistá, že vám nic není? Byla jste na omdlení.“

„Jenom se mi zatočila hlava. To bude dobrý.“

„Aspoň sednout byste si měla. Tamhle ke stolku. Donesu vám sklenici vody. Jmenuju se Mia, kdyby něco.“

Proč je na ni tak hodná? A vůbec všichni? Sonja dlouho mlčela a nakonec ženě poděkovala a sedly si spolu ke stolku jen kousek od místa, kde prve odpálila svoji nálož do sítě citových pout. Nálož, která zasáhla spoustu lidí, nejen Miu, ale nejspíš i hodně dalších, kteří se u ní zastavovali a nabízeli jí pomoc, aniž by věděli, že to ona stvořila Simone.

Sonja se pokusila o úsměv. „Normálně taková nebývám.“

„Netrapte se tím,“ podívala se na ni Mia nejistě, „taky jsem dost rozhozená. To ten vrahoun zase udeřil. Simone. Ta zrůda.“

Sonja zvedla sklenici s citronovou vodou, trochu se napila a pak v obou rukou na okamžik podržela chladivé, orosené sklo. „Někdo by ji měl sejmout.“ Její vlastní slova jí zněla podivně cize, a přece známě. Došlo jí to vzápětí: Simone.

Mia se zvrátila do opěradla židle. „Už to... už to zkusili,“ hlesla s rozšířenými očima.

„Třeba se to podaří někomu, kdo ji zná.“

Sonja roztržitě zaznamenala, jak na dlažbě rachotí odstrkovaná židle. Mia už stála a stále ještě obrácená ke stolku, ale už na odchodu podotkla: „Nikdo ji nezná.“

Sonja přikývla. V hlavě se jí rozjasnilo. „Ano, správně. Nikdo ji nezná.“

*Poprvé vydáno v časopise Clarkesworld
v únoru roku 2017.*

Přeložila Jůka Cardová

MEDAILONEK JACK SKILLINGSTEAD

Američan, narodil se roku 1955 na předměstí Seattlu. V roce 2000 se zapojil do literární soutěže zaštitěné Stephenem Kingem, o rok později se jeho práce objevila jako jedna z vítězných na Kingových internetových stránkách. V roce 2003 publikoval povídky hned několik, i když především v malonákladových časopisech. Poprvé zabodoval povídkou „Dead Worlds“ (Mrtvé světy, 2003) v magazínu *Asimov's SF* a není divu, že jeho stránkám zůstal víceméně věrný a vydal tam většinu ze svých více než čtyřiceti kratších prací. Těžko vybírat, které z nich patří mezi nejvýraznější, v časopise *Ikarie* jsme vám už představili tituly „Life on the Preservation“ (Život v konzervě, 2006, česky *Ikarie* 2/2010), „Are You There“ (Jsi tam?, 2006, česky *Ikarie* 5/2010) a „Scatter“ (Rozptýlení, 2004, česky *Ikarie* 9/2010). Kratší práce souhrnně vydal ve sbírce **Are You There and Other Stories** (Jsi tam a další příběhy, 2009) a ve stejný rok publikoval krátký románový debut **Harbinger** (Zvěstovatel, 2009), jemuž se však nedostalo větší odezvy. O něco lépe si vedl jeho druhý román **Life on the Preservation** (2013).

Leah Cypessová

Na lodi

(ON THE SHIP)

Všichni na lodi jsme zpívali, tančili a pili šampaňské – ano, dokonce i děti. Dospělí k nám byli shovívaví, zcela pomíjeli neotřesitelné zákony, se kterými jsem vyrůstala: žádné sladkosti před jídlem, žádné video před spaním, kofein a alkohol vůbec nikdy. Na lodi nic z toho neplatilo.

Jako by věděli, že kromě samotného dětství nikdy nic jiného nedostaneme.

Šampaňské mi nechutnalo, a Avě taky ne. Přesto jsme usrkávaly z křišťálových skleniček na křehkých stopkách, ve kterých k hladině stoupaly bublinky. Nemohly jsme se jen tak vzdát dospěláckých výsad, i když byly nechutné.

Večírky probíhaly na lodi neustále, byly veselé a radostné, za doprovodu bujaré hudby, která hrála tak nahlas, že téměř dokázala odplavit naše zoufalství. Ale tenhle večírek byl výjimečný, byla to událost, o kterou nikdo z nás nechtěl přijít – hlasitější, rychlejší a opilejší než ty ostatní. Byl tam dokonce i kapitán Iyase, a usmíval se, což byl pohled, kvůli kterému jsem si málem vykroutila krk. Byla jsem do něj zmateným a vesměs nevinným způsobem zamilovaná a z jeho dŕolíčku se mi svíralo srdce.

Lodní důstojníci tam byli taky, i všichni technici, a taky vědci, kteří obvykle dávali přednost svým vlastním soukromým večírkům. Dnes večer byly tanec a smích obzvláště hořečnaté, lidé se snažili spíše zdusit naději než potlačit zoufalství.

Zítř ráno doletíme k planetě.

Bude to náš šestý sestup k planetě od chvíle, kdy loď odstartovala. Celkem jsme jich měli na soupisu dvanáct: dvanáct planet, které byly možnými kandidáty. Jedna z nich bude jistě vhodná k osídlení.

Jedna z nich být musí...

Jenže prvních pět nebylo, takže jsme to už zažili všichni: rostoucí naději. Hodiny čekání, kdy jste měli pocit, že vyskočíte z kůže a celý ten rozlehlý vesmír vám připadal jako droboučká černá krabíčka, ve které jste uvězněni. A pak chladný hlas počítače bez jakýchkoliv emocí, vyzývající nás, abychom se opět připravili k odletu.

Všichni jsme přestali doufat. Až na to, že nepřestali.

Proto jsme se smáli a tančili a hudba nám hrála v krvi a brnkala na synapse našich mozků a loď se řítila vesmírem bez ohledu na to, co jsme uvnitř ní dělali.

Na oběžné dráze člověku připadá všechno jiné. Ve skutečnosti to jiné není – systémy lodi udržují za všech okolností pozemskou gravitaci – ale když jsem na obrazovkách viděla tu obrovskou pevnou křivku planety, která mi připomněla, jak je naše loď vlastně droboučká, *připadala* jsem si těžší. Vedle planety se loď zdála být mnohem menší než při srovnání s prázdnotou a nekonečností vesmíru.

„Knižní klub mojí mámy hraje takovou hru,“ řekla Ava, když jsme ležely na zádech v knihovně a pozorovaly nový

svět. Planeta byla oranžová, bílá a světle růžová, neměla barvy jako Země. Vědci tvrdili, že na tom nesejde. „Sázejí se, jestli počítač řekne, že je tenhle svět bezpečný.“

„To je hrozné,“ prohlásila jsem a posadila se. „To není něco, na co by se mělo sázet.“

Ava zvedla oči v sloup. „Tak jim běž říct, že mají všichni za trest dozor navíc.“

Ava byla na lodi jediné další dítě mého věku, proto byla moje kamarádka. Neměly jsme se ale moc v lásce. Na planetě, kde by byl prostor, svoboda a možnost výběru, bychom společně nestrávily ani minutu.

„Vsadím se, že kapitán by se mnou souhlasil,“ odvětila jsem.

Ava se taky posadila a přimhouřila oči. „Já se zase vsadím, že nemá rád žalobníčky.“

Přišel čas na naši každodenní hádku.

Než jsme se do toho ale mohly pustit naplno, dospělý hlas za našimi zády řekl: „Nepatří se, aby děti posuzovaly chování svých rodičů.“

Obě jsme se s Avou otočily, dočasně sjednocené proti společnému nepříteli.

Ženu, která stála za námi, jsem nikdy předtím neviděla, což bylo divné. Byla jsem si docela jistá, že jsem si za ty dva roky na lodi všimla každého. A na tuhle ženu bych nezapomněla. Byla vysoká, měla záplavu rudých vlasů, které jí padaly až k pasu, a zelené oči, díky kterým vypadala jako kočka.

Oplatila mi pohled. „To tobě se ty rudé vlasy líbily,“ poznamenala.

„Cože?“

Povzdechla si. „Ukáže se, že tahle planeta není obyvatelná.“

Sevěřely se mi vnitřnosti, musela jsem zalapat po dechu. Bez ohledu na to, jak sami sobě slibujete, že nebudete doufat, vždycky doufáte.

„To nemůžete vědět!“ zaječela Ava. „Analýzy trvají několik hodin!“

„Ověření trvá několik hodin,“ opravila ji rudovlasá žena. „Úvodní analýza už proběhla. Nebudeme tady moct přistát.“

„Úvodní analýza může být chybná,“ odsekla jsem. Pak jsem se zamračila a snažila se přijít na to, odkud to vím. „Jinak... jinak by ji nebylo potřeba ověřovat. Že?“

„To je pravda,“ přiznala žena. „V 0,0024 procentech případů jsou výsledky úvodní analýzy chybné.“

„Tak to možná bude jeden z těch případů,“ řekla jsem.

Žena se usmála. Nedokázala jsem poznat, jestli to byl smutný nebo pyšný úsměv, ale byl to velmi *dospělý* úsměv.

„To doufám,“ prohlásila. „Ale nezapomínejte, že se tahle loď nejmenuje *St. Louis* pro nic za nic.“

Otočila se a odešla. Měla na sobě dlouhé pestrobarevné šaty, které jí šustily kolem pat, jako by se nepřevlékla po večřejším večíрку.

„Není to pravda,“ řekla jsem až příliš hlasitě. Divoce jsem se obrátila k Avě. „Neposlouchej ji.“

„Koho nemám poslouchat?“ zeptala se. Byla bych přísahala, že stojí vedle mě, ale ležela na měkké pěnové podlaze knihovny.

„Ji. Tu ženskou.“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ řekla Ava.

* * *

Úvodní analýza chybná nebyla. O čtyři hodiny později se St. Louis odpoutala od oranžovo-růžové planety a my znovu letěli nehostinným vesmírem.

V takových chvílích se žádné večírky nekonaly. Neexistovalo nic, co by mohlo zamaskovat naše zoufalství. Místo toho se pořádaly terapeutické skupiny a alkohol se rozdával v neomezené míře. Pro cestující, kteří to potřebovali, byly odemčeny násilné virtuální hry.

Hlídky dávaly pozor na sebevrahy, a jako obvykle, někdo jim proklouzl. Lodní počítač byl dokonalý v mnoha ohledech, ale předpovídání lidského chování mezi ně nepatřilo. Dospěli mně ani Avě neřekli, co se stalo, ale věděly jsme, co to znamená, když chodbami spěšně prošli zdravotníci, a o hodinu později se sešlo formální shromáždění u přechodové komory.

Neřekli nám ani, kdo zemřel a nejspíš jsme se to ani neměly nikdy dozvědět. Je snadné nevšímat si lidí, kteří tam nejsou.

Zatímco dospělí měli plné ruce práce se sebevraždou, zašla jsem si do učebny a přihlásila se k počítači. Natukala jsem St. Louis a vyskočil mi záznam o jednom pozemském městě. Natukala jsem St. Louis loď a dostala svou odpověď.

St. Louis byla loď plná židovských uprchlíků plující z nacistického Německa. Poté, co nedostala povolení přistát ani na Kubě, ve Spojených státech ani v Kanadě, byla přinucena vrátit se do Evropy.

Přinucena vrátit se. Z těch slov se mi sevřel žaludek. Otevřela jsem si lodní deník.

Další planeta za dva týdny.

Možná, že tahle bude ta pravá.

* * *

„Co když žádná z těch planet nebude vhodná k osídlení?“ zeptala jsem se jednou v noci své mámy, když skončila s četbou před spaním.

Její ruce na knize znehybněly. Byla to knížka *Kotátko a jeho první úplněk* od Kevina Henkese. Byla jsem na ni už moc velká, ale pořád jsem ji milovala a máma mi ji s radostí četla. Nikdy mě nenutila číst těžší knížky, nebo dělat cokoli vzdělávacího.

„Vrátíme se na Zemi?“ zeptala jsem se.

„Ne,“ odpověděla máma pevně. „Vrátit se nemůžeme.“

„Tak co když –“

„To se nestane.“ Zavřela knížku. „Existuje víc než dvanáct planet. Vybrali jsme úvodních dvanáct, které byly nejbližší a nejpravděpodobnější. Když žádná z nich vhodná nebude, počítač prohledá vzdálenější vesmír a vybere dalších dvanáct.“ Pevně mi zastrčila přikrývku pod tělo a do podpaží. „Ale to se nestane.“

Věřila jsem jí, protože to musela být pravda. Nemohla jsem strávit život na lodi, na cestě. Takový příběh by nedával smysl.

Děti vždy věří, že jsou středobodem každého příběhu. Že jsou skutečnější než všichni ostatní.